

Johnathan Blake

Humor, hiphop en Copeland

Op North Sea Jazz 2019 zagen we Johnathan Blake bij het Pérez Cohen Potter Quintet, een ware droomband rond pianist Danilo Pérez met (naast Blake) bassist Larry Grenadier, trompettist Avishai Cohen en saxofonist Chris Potter. De Amerikaanse jazzdrummer is behalve sideman ook bandleider en componist met releases onder eigen naam.

tekst Dick de Waal

Blake werd geboren in Bethlehem, Pennsylvania en bracht zijn jeugd voor-namelijk door in Philadelphia. Ma was lerares; pa arrangeur en violist. 'De platencollectie van mijn vader was een ware *sanctuary*. Alles wat ik nodig had, kon ik daar vinden: Ellington, Hendrix, maar ook funk en r&b. Als ik een vraag had over muziek of een bepaalde invloed wilde uitdiepen, vond hij daar altijd de juiste opnamen bij.'

Op Blake's eigen albums vinden we veel spannende trio- en kwartetvormen, waarbij het niet inzetten van akkoordinstrumenten deuren opent naar nieuwe vrijheden. Er lijkt een vanzelfsprekendheid weg te vallen die ruimte maakt voor humor en zijn eigen grote jeugdinvloeden: hiphop, rock en Stewart Copeland, waarvan het stuk *Synchronicity 1* getuigt op z'n laatste parel *Trion* (2019).

Blake studeerde aan twee instituten in New Jersey: William Paterson University en Rutgers University. 'Vooral die eerste school heeft veel voor mij betekend. De *performance* stond centraal in alle mogelijke opzichten. Een heel diverse mix van verschillende kunst disciplines passeerde de revue: visueel, dans en muziek. John Riley en Horace Arnold gaven er onder meer drums als hoofdvak. Mijn vader, John Blake jr., gaf er zelf meerdere muziekvakken. In de zomer nam hij

Reinout Bos

me regelmatig mee naar Paterson, wat eigenlijk perfect heeft uitgepakt. Ik leerde er buiten de geijkte kaders te kijken, af en toe eens naar compleet nieuwe muziek te luisteren, en bijvoorbeeld

percussie spelen bij dansvoorstellingen. Dat laatste kan ik iedere jonge muzikant overigens aanraden.'

Melodie

Blake's vader, die overleed in 2014, was jazz-violist bij saxofonist Grover Washington Jr., wiens

band midden jaren zeventig enorm populair was. 'Die samenwerking heeft de carrière van mijn vader een enorme boost gegeven. Hun eerste plaat werd direct goud en ze tourden de hele wereld rond. Bijna al die gasten kwamen ook uit Philadelphia; het was bijna familie. Zo werd Grover dus een soort oom voor mij.'

'Zelf ben ik ook begonnen als violist, toen ik drie was. Pa gaf me mijn eerste lessen en daarna ben ik naar een lokale muziekschool gegaan. Vreemd genoeg heb ik aanvankelijk leren spelen op mijn gehoor en pas daarna op basis van partituren, wat behoorlijk atypisch is voor violisten. Lang voordat ik begon te drummen was ik dus al aangetrokken tot melodie. Die neiging is nog steeds duidelijk merkbaar. Als ik drum, denk ik veelal in melodische concepten. En ook bij het componeren ga ik nog altijd eerst uit van de piano en baslijnen.'

Hoor je de invloed van je vader terug in je eigen composities?

'Jazeker. Bij hem stond de melodie namelijk ook altijd centraal, en dat hoor ik zeker terug in mijn eigen werk: *never forsake the melody*. Hij was, zoals ikzelf, iemand die dag in dag uit opnamen maakte van gezongen melodietjes. De dingen die ik nu schrijf, komen voort uit diezelfde minuscule catchy deuntjes. Op deze manier heb ik

Eric van Nieuwland

'In het online verslag van NSJ 2019 schreef Dick de Waal over het Pérez Cohen Potter Quintet: 'Oei oei, de bell van Jonathan Blake in combinatie met saxofonist Chris Potter... Blaké drumt met een universitaire techniek en een genadeloos gevoel. Alles is bewonderenswaardig!'

'Misschien moet muziek vooral niet te intellectueel zijn'

zelfs stukken geschreven voor de Jazz Gallery Residency Commission Fellowship, een organisatie die niet alleen nieuwe musici ondersteunt maar ook mid-career artiesten. Grappig is dat mijn dochter, die op een van die stukken een gedicht reciteert, van haar vriendinnetjes te horen kreeg dat ze het melodietje maar niet uit hun hoofd kregen. Een mooier compliment kun je niet krijgen, toch?

'Misschien moet muziek vooral niet te intellectueel zijn. Er zijn legio voorbeelden van klassiekers die uitblinken in eenvoud. Gisteren zat ik nog even naar een oude opname van Miles Davis' *Footprints* te kijken, met Tony Williams op drums. Ook een heel simpele tune, maar zo ontzettend doeltreffend.'

En dan heb je een melodie-idee van zeg vier maten. Ga je dan vervolgens nadenken over de harmonie, of komt eerst het ritme in beeld?

'Dat kan alle kanten op gaan. Ik ben nu bezig met een nummer waarin ik het ritme bewust ben gaan verschuiven om te bekijken of alles

dan beter op z'n plaats valt. Die strategie kan heel verrassende resultaten opleveren, al doe je maar een achtste of een hele tel naar voren of naar achteren. Soms kan de harmonie zich dan vele malen beter ontwikkelen. Vanuit die harmonie is vervolgens de stap naar logische ritmiek niet groot meer. Alles moet elkaar completeren. Akkoorden moeten daarbij een melodie laten schitteren en vooral niet ondersneeuwen. Soms hoor je bij melodietjes ook direct baslijnen. Daarbij is het bijvoorbeeld interessant als die twee elementen elkaar lijken tegen te spreken.'

Niet nodig

'Op mijn eerste album *The Eleventh Hour* is de titeltrack gebaseerd op een groove in combinatie met een baslijntje. Dat zing je dan op straat een paar keer in op je telefoon, en pas later kom je erachter dat het 11/8 is. Toen ik dat stuk liet horen aan mijn toenmalige band (met toetsenist Robert Glasper en blazers Mark Turner en Jaleel

Shaw; red.), vielen ze bijna van hun stoel. Ze waren echt onder de indruk. Zoiets vind je als componerende drummer dan toch wel cool...

'Anderzijds, drummers als Joe Chambers, Elvin Jones en Al Foster hebben zonder meer prachtige stukken geschreven; laten we wel wezen. Ik mocht als ventje van veertien een keer in de Blue Note, New York naast Elvin komen zitten, bovenop z'n hardwares. Toen vroeg ie: 'Wat wil je dat ik voor je speel?' Ik zei razend enthousiast: *Three Card Molly!* Dat vond ie mooi, en hij heeft het daadwerkelijk voor me gespeeld. Een waanzinnige ervaring!'

Blake is niet vies van spannende bezettingen. Zo bracht hij in 2014 het album *Gone, But Not Forgotten* uit, met twee saxen en bas. Op Blake's laatste soloplaat *Trion* is de bezetting een trio met wederom saxofonist Chris Potter en ditmaal Linda May Han Oh op contrabas. Geen noodzaak voor akkoorden dus? 'Niet altijd. Ik hou wel van die ruimte. Niet dat ik akkoorden storend vind, hoor. Ze zijn gewoon niet altijd nodig. Vooral niet als je met Chris Potter speelt. De mogelijkheden zijn eindeloos en goede musici laten zich daardoor juist niet beperken. Wegblijven bij akkoordinstrumenten werkt soms ontzettend bevrijdend.' ■